

[Haste.]

Pantet misligholdes, *medens* Henstanden varer. Jeg vil antage, at dette er Mening, men jeg synes, det kunde være sagt noget tydeligere.

I sidste Stykke tillægges der den Kreditor, som er blevet tvunget til at give Henstand, Ret til under visse Forudsætninger at faa Henstanden ophævet, altsaa at faa sine Penge; han skal i den Anledning anlægge Sag mod Pantedeblitor. Denne Bestemmelse kan jeg naturligvis kun hilse med Tilfredshed; jeg betragter det som et Fremskridt, at den er indført. Men jeg kunde have ønsket, at der ogsaa toges Hensyn til eventuelle Kautionister. Burde en Kautionist ikke ogsaa have Adgang til at faa fastslaaet, at Debitor udmærket godt kan betale, altsaa have samme Ret paa dette Omraade, som der er indrømmet Kreditor? Det kan jo være, at Kreditor netop ikke ønsker at fastslaa dette, idet Kautionisten maaske er god nok, og han ikke har særlig Brug for sine Penge. I et saadant Tilfælde mener jeg, det vilde være i høj Grad paakrævet, at ogsaa Kautionisten havde denne Ret.

I § 2 er der tilføjet et nyt 2det Stykke. Jeg tror ogsaa, at dette er et Fremskridt, men jeg mener rigtignok, at man i Udvalget bør drøfte Spørgsmaalet noget nærmere. Forholdet er jo det, at efter den almindelige Lovgivning, Tinglysningslovens § 40, kan der kun gives Henstand med 2 halvaarlige Ydelser, saaledes at hvis en Kreditor, en Panthaver, giver Henstand med mere, bliver det paa hans egen Risiko, idet hans Panteret for den tredie Ydelse rykker tilbage for efterstaaende Panthavers Ret, og efter 2det Stykke i § 2 kan Henstanden ikke ydes under de og de Forudsætninger, hvis Debitor har foretaget de og de økonomiske Transaktioner. Jeg synes, at denne Bestemmelse er meget betænkelig, for hvis nu vedkommende Kreditor — det kan være en Sparekasse, det kan være en Kreditforening, det kan være en Privatmand —, hvis han nu, siger jeg, skønner fejl med Hensyn til, om Betingelserne for at yde Henstanden foreligger eller ikke — han skønner altsaa, at vedkommende Debitor ikke har gjort sig skyldig i de her nævnte Ting, og giver ham derfor Henstand, og saa viser det sig senere, at dette var urigtigt, han burde ikke have haft Henstand —, skal denne Kreditor saa tabe sin Panteret for den 3die halvaarlige Ydelse? Hvis det er Mening, og saaledes staaer der jo, synes jeg, det er meget betænkeligt. Jeg mener, man maa kunne finde en anden

Vej her, men det kan jo nærmere drøftes i Udvalget.

Endvidere er der en anden Ting, som jeg gerne vil gøre opmærksom paa. Blandt de Ting, der skulde udelukke en Debitor fra at faa denne Henstand, nævnes Ting som Betaling af ikke pantesikret Gæld, Indfrielse af Kautionsforpligtelser o. lign. Jeg synes, denne Bestemmelse er meget farlig. Det kan dog ikke bebrejdes en Mand, at han betaler sin Gæld, og det kan ikke bebrejdes ham, at han ikke kan se saa langt ud i Fremtiden, som der her tales om. Jeg tænker f. Eks. paa løbende Gæld hos Egnens Købmand, som en Landmand betaler. Skal saadan Betaling udelukke ham fra at faa Henstand? Jeg synes, det vilde være urimeligt, og jeg mener, at 2det Stykke i § 2 maa ændres paa dette Omraade.

Med Hensyn til § 3 vil jeg særlig opholde mig ved sidste Stykke, hvor det hedder, at Udvalget kan dog ikke indrømme Henstand med Terminsydelser af den Del af Prioritetsgælden, der har Sikkerhed udenfor Ejendomsskyldværdien plus Værdien af Løsøret, altsaa Udvalget kan ikke indrømme Henstand for den Del af Gælden, som overstiger Ejendommens Værdi. Det er jo en naturlig og rigtig Bestemmelse; men jeg maa da spørge: Kan den enkelte Kreditor yde Henstand for den Del af Gælden, der overstiger Ejendomsskyldværdien plus Værdien af Besætning og Inventar? Thi Bestemmelsen er, som den er formuleret, kun gældende for Udvalget. Jeg retter her det Spørgsmaal til den højtærede Minister, om den ikke ogsaa skal gælde for den enkelte Kreditor.

I § 5 henleder jeg Opmærksomheden paa en lille Trykfejl i 1ste Stykke, idet der i selve dette Stykke staaer en Henvisning til 1ste Stykke; det skal formentlig være 1ste Punktum.

Endelig skal jeg nævne § 11, hvor der under 1. staaer anført, at Henstanden bortfalder, naar Ejendommen sælges. Det er jo en kendt Sag, at Udtrykket „sælges“ er et meget uklart Udtryk, for saa vidt angaar fast Ejendom; der kan der herske Tvivl om, hvorvidt der sigtes til Afhændelse ved en Slutseddel, Afhændelse ved et betinget Skøde eller ved ubetinget Skøde, ved Tinglysning af de paagældende Skøder o. s. v. Det forekommer mig, at det vilde være rigtigt, om man præciserede Udtrykket „sælges“ noget nærmere.

Endelig staaer der i 2det Stykke i § 11, at Gælden forfalder i Tilfælde af, at Debitor afgaar ved Døden. Jeg er ikke sikker paa, at denne Bestemmelse vil være rimelig